یا الله، من از فتنه ی قبر و عذاب دوزخ و از شرّ ثروت و فقر به تو پناه می برم.

از عایشه رضی الله عنها روایت است که رسول الله صلی الله علیه وسلم با این جملات دعا می کرد: «اللَّهُمَّ إِنِّي أَعُوذُ بِكَ مِنْ فِتْنَةِ النَّارِ، وَعَذَابِ النَّارِ، وَمِنْ شَرِّ الغِنَى وَالفَقْرِ»: «یا الله، من از فتنه ی قبر و عذاب دوزخ و از شرّ ثروت و فقر به تو پناه می برم».

[صحیح است] [به روایت ابن ماجه - به روایت ترمذی - به روایت ابوداوود]

رسول الله صلی الله علیه وسلم از چهار چیز به الله متعال پناه می برد؛ «اللَّهُمَّ إِنِّي أَعُوذُ بِكَ مِنْ فِتْنَةِ النَّارِ» از فتنه ای به الله پناه می برد که انسان را به آتش دوزخ می کشاند؛ و احتمال دارد مراد از فتنه ی آتش، سوال نمودن نگهبان دوزخ از باب توبیخ باشد؛ و اشاره به این آیه باشد که می فرماید: «كُلَّمَا أُلْقِيَ فِيهَا فَوْجٌ سَأَلَهُمْ خَزَنَتُهَا أَلَمْ يَأْتِكُمْ نَذِيرٌ» [ملک: 8] «هرگاه گروهی در آن انداخته می شوند، نگهبانانش از آنان می پرسند: آیا بیم دهنده ای به سراغ تان نیامد؟». و اینکه می فرماید: «وَعَذَابِ النَّارِ» یعنی به تو پناه می آورم که از دوزخیان باشم؛ و دوزخیان کفار هستند که در آن عذاب می بینند؛ اما موحدان در آن ادب می شوند و با آتش پاک می گردند نه اینکه در آن عذاب می شوند. «وَمِنْ شَرِّ الغِنَى»؛ و آن عبارت است از کبر و طغیان و فخرفروشی و کسب مال از طریق حرام و مصرف نمودن در راه معصیت و نافرمانی؛ و همچنین فخرفروشی به سبب مال و جاه و حرص و طمع بر جمع آوری مال و به دست آوردن آن از راه حرام و انفاق نکردن آن می باشد. «وَالفَقْرِ»؛ یعنی و از شر فقر به تو پناه می آورم؛ و آن فقری است که صبر و پرهیزگاری با آن همراه نیست تا جایی که باعث می شود انسان کارهایی مرتکب شود که شایسته ی اهل دین و مروت نیست؛ و با حسادت به ثروتمندان و چشم داشتن به اموال آنها و خوار و زبون شدن در مواردی است که آبرو و دین انسان را خدشه دار می کند و با عدم رضایت به تقسیم الله و سایر مواردی همراه است که عاقبت و فرجام خوبی ندارند.

http://www.sunnah.global/hadeeth/fa/show/6072